

## A teremtés elégiája

*A teremtés egyik napján  
lakatlan mondataimat  
benépesítették az emberek*

*valaki kilép abból a szóból  
hogy gyermek  
csodálkozva megáll a küszöbön  
valaki jön a verssorok között  
szakadt bőröndben hozza holmiját  
ráncait rigolyáit is hozza  
s fáradtan beköltözik abba a szóba  
hogy öregember*

*valaki jön jön az úton  
sokáig elbeszélgetünk  
majd belép legkedvesebb házamba  
amelyet úgy hívok: anyám*

*valaki jön jön az úton  
megtetszik nekem  
hát házat építek hamarjában  
hogy lakhatóvá válják az a szó  
hogy: kedvesem*

*s majd a teremtés sokadik napján  
amikor megneveztem  
a megnevezhető dolgokat  
felépítem a levegő hatalmas  
lakatlan házát  
s madarak szállnak messze messze fent  
azon a napon amikor  
a gyermekkor és a szerelem nevű házon is  
kicserélik a táblát  
s a korhadt gerendákra felírják:  
ez itt a csend.*

## Forróság

*A füvek zöld vércsomói  
megalvadnak az utcaköveken  
s a leölt kecskék vére  
piros gyöngysorként szétgurul*

*a szikrázó köszörűkövön  
énekel a kés  
a levegőben megáll a madár  
vérezni kezd*

*fejünk felett  
elpusztíthatatlanul ragyog a levegő  
s a szomszéd erdőből idehallszik  
a csattogás  
favágók zaja:  
két ember lefog egy fát  
s a harmadik vágja.*

## A fiúvá változott szarvas

(KIFORDÍTOTT ENEK)

*Irhánkat lábtörlőként  
a választott küszöb elé terítjük  
agancsunkat választott házunk  
homlokára szegezzük  
s megkezdjük kiáltásunk*

*lábtörlő-irhánk ott hever  
a választott küszöb előtt  
öklelő agancsunk megrepedezik  
a választott ház homlokán  
sírásunk jeges kéreggé fagyva  
lefordul arcunkról mint a maszk*

*nyomaink fölött összezárult a homok  
hát patáinkat dobáltuk hátra jelnek  
irhánkat fájdalomunkkal együtt  
legomboltuk magunkról  
s a földön szétterült a vérünk*

itt ülünk fiúi arccal  
ölelésre készített karokkal  
simogatásra választott szavakkal  
itt ülünk kiáltozásra gyáván  
míg alattunk fel-feldübörög a ház  
rázkódik elfordul csikorogva  
s agancsos homlokával  
beleöklel a szélbe.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

## Parafrázis

Godot-hoz

Majd annyi éggel, amennyi a föld  
Majd esővel, felnagyított  
szívveréssel.  
vagy fénnyel

Villanyfény sárga himporával,  
hogy teremjenek az éjszakák —  
eljössz, tudtam Rázd ki cipőd,  
a tenger homokot

Elporladt még a lábad is,  
fluoreszkálnak hideg sejtjei  
Sírásom majd melengeti, összegyűrják  
könnyeim

Vége van ma — tán a télnek,  
tán egy messzi háborúnak  
Dőlj le hát, aludj csak Nagy a világ,  
elférünk keresztben is

## Nyár végi epigramma

hullámozó beton ! térdig járom  
és hervad  
mind messzebb hajlik a nap  
szál virágom